

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru strălăitate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fiecare publicare.

Egalitate și frățietate.

Toate reformele mari s'au făcut prin sguduirile teribile, cari au lăsat adînci urme după sine. Așa reformația, așa revoluția franceză, care a introdus trinitatea: libertate egalitate, și frățietate, în statele din centrul Europei, așa revoluția dela 1848, prin care s'au zdrobit lanțurile sclăviei și în statul nostru.

După sguduirile acestea urmează un caos, în care nu scie nime în cătrău să apuce, și noua stare de lucruri e acceptată numai încetul cu încetul.

Sguduirea din statul nostru a recerut 10 ani de zile ai domniei arbitriului, și abia după 10 ani s'au introdus sistemul constituțional, care s'a tot cărpit din an în an, până ce la 1867 a primit forma de astăzi.

De oare ce trăim și noi în Europa, s'a proclamat și la noi trinitatea răsărită din revoluțiunea din 1791.

S'a proclamat și la noi egalitatea în drepturi și detorințe, s'a proclamat libertatea, proclamat — și frățietatea chiar.

Cu aceste postulate se laudă jurnalistică maghiară în fața Europei, cu acestea ministrii la toate ocașiunile, cu acestea parlamentul, cu un cuvînt toată suflarea ungurească.

Cum stăm însă în faptă cu egalitatea, cum cu frățietatea?

Ne vine greu a o mai spune, căci atîta o am accentuat, încât am devenit proverbiali. Dintre legile sancționate nu este una, care dacă proclamă principiile seclului modern, să nu fie calcată în picioare.

Sîntem tractați ca fii mașteri ai statului, și justele noastre pretensiuni sînt timbrate de lucruri antipatriotice. Sîntem suspiționați și calumniați începînd dela cel dintîi ministru până la cel de pre urmă notariu din comună, sîntem neîndreptățiți pe toate terenele, și aceasta sistemătesce, încât o dîcem nu scim de a cătea oară, o dîcem fără sfeală, că persecutătorii neamului nostru apar ca agenți provocatori, vîind a pune prin toate acestea mult probata noastră răbdare la probă.

Toate acestea le-am înregistrat, cerînd îndreptarea celor orbiți de Dumneșeu, le-am înregistrat și am cerut îndreptarea, ca cetățeni, cari nu facem marîă din patriotism.

Dacă pe lângă toate acestea în țările unguresci mai aflăm, că oamenii fiind proști, se dau de naivi, dacă vedem că jurnalistică maghiară ne dă lecțiuni de identitatea intereselor dintre români și maghiari,

dacă vedem că ni se impută necunoascerea acestei identități, dacă vedem că pre ei se presentă în rolul sîrmanului miel, și noi în cel al lupului, dacă le vedem toate acestea, și ne întrebăm, că de unde provin ele, ajungem la rezultatul, că omul pre lângă rea voință te mai seacă și cu impertinența, care la noi începe a se ridica la valoarea de virtute patriotică.

În vara anului 1882 precînd cu minunata înfrățire din turnul Severinului, tot la locul acesta am spus fraților dela Pesti Naplo, Budapesti Hirlop, *Hon, et tutti quanti*, că noi am fost cei dintîi, cari am accentuat identitatea de interese între români și maghiari. De atunci încă ne-am mai tras seama cu jurnalistică maghiară, o facem încă odată, căci sîntem provocați în forma, care nu ne permite să tăcem.

Forțați la aceasta, o mai facem încă o dată, apoi ne vom vedea de alte necazuri ale noastre.

Țiarul opoziției întrunite din parlamentul Ungariei, aristocraticul „Pesti Napló” în Nr. 323 din 24 Noevre a început a ne da din nou lecții de patriotism, și aceasta din incidentul restaurațiunii din toamna aceasta. E minunată logica oamenilor dela „Pesti Napló”.

Ca teșă pune drepturi egale pentru toți, identitate de interese, și ca concluse scoate domnie exclusiv maghiară, casarea ori căruia teren favoritor românilor.

Aici culminează logica celor cu identitatea de interese pe buze.

Restaurațiunea comitatelor au umplut pe cei dela „Pesti Napló” de ingrigiri. Alegerile viitoare vor decide soarta comitatelor. „Dacă se vor constata că ele sînt bastila statului maghiar și a domniei naționale maghiare, — a magyar államnak, és a magyar nemzet uralomnak védbástyái — atunci se vor susține și pe viitoriu, la din contră se va ingrigi de alte instituțiuni potrivite.

O constatăm aceasta și trecem fără comentariu, căci problema statului se vede a fi: nu fericirea tuturor popoarelor, ci ceea ce vedurăm mai sus.

„Din punct de vedere al istoriei universale totdeauna am desbătut necesitatea strictei alianțe dintre maghiari și valachi. Ne-am bucura tare dacă ar veni și valachii la conștiința acesteia. Între 80 milioane de slavi la nord și 10 milioane la sud cei 6 milioane (???) maghiari și 7 milioane de valachi numai așa și pot păstra independența, dacă țin la olaltă și nu năpăstuesc unul asupra altuia.”

Și noi așa credem că numai uniți putem să ne mai susținem. Da, uniți cu toți pentru servarea patriei, a acelei patrie, pentru care ne-am vî-

sat sîngele la toată ocașiunea cu bărbăție rară. Numai cât să nu năpăstuim unul asupra altuia. Să fim frați. Frați și la drepturi și la detorințe. Să fim ca fi unei mame dulce, nu însă unii desmerdați, ceialalți cu cuțitul la os.

Istoria nu vrea să scie, de când suntem noi aici. De pe vremi ne sciute așa dară am trăit cu unguri împreună, conform legerii firei, ei cu ale lor, noi cu ale noastre, fie care cu ale sale, cum s'ar dîce. Legea firei și-a urmat cursul. Și oamenii se înțelegeau în limba, care era mai potrivită organelor vorbirei. Astăzi și în privința aceasta facem excepțiuni, vîind a birui rînduețele firei.

Milioane de florini se cheltuesc din vistieria statului pentru scoalele unguresci, tot pentru întărirea credinței noastre în serioșitatea, cu care privesc ungurii la afirmata identitate de interese.

În justiție principiul e călcarea legerii sancționate, căci, veți doamne, la noi poporul e pentru judecatori, și nu aceștia pentru popor, și aceasta numai pentru identitatea de interese.

În comitate, de se va alege și un român, pere statul maghiar, căci așa cere identitatea de interese între maghiari și români.

Se plînge „Pesti Napló” asupra dușmăniei noastre față cu ungurii. Se plînge, că nu există un singur țiaru românesc patriotic și amic ungurilor, că „Telegraful”, „Luminătorul”, și celelalte țiare le sînt vrășmași jurați, că prin comitate nu pășim ca partidă ungurescă, ci ca români, și că prin adunări comitatense vorbim ca români.

Dușmănia e lucru de apreciere. Noi cerem respectarea legilor, și executarea lor. Dacă aceasta e dușmănie contra ungurilor, noi o declarăm pe față că în sensul acesta sîntem cei mai neîmpăcați dușmani ai maghiarilor.

Dacă spre a putea fi țiarele patriotice și magyar barăt se cere, ca ele să acopere abuzurile în justiție și administrație, dacă se recere ca ele să tacă în fața nedreptăților, să nu mai apere cauza națională pe căi legale, să nu se mai scrie românește, dacă se recere acestea, atunci țiarul nostru nu e patriotic, nu e amic maghiarilor. Țiarul nostru stimează legea, pentru că ea este lege, și este sancționată de persoana sacro-sacntă, pre care o amințim în rugăciunile noastre de toate zilele.

Fantoma dacoromânismului atît e de bătrână încât și copii rid la auzul ei. Credem, că sîntem în clar cu noțiunea dacoromânismului. La unguri e dacoromân tot românul, care ține la naționalitatea a sa.

FOIȚA.

Cristian Waldo

CAILE NOROCULUI.

Roman de George Sand.

(Tradus din franțozesce de E. B.)

(Urmare).

Odată în posesiunea acestei hîrtii teribile, baronul temîndu-se de o revocare sau de o destăinuire a violențelor sale, refuzase formal victimei sale libertatea, declarînd că ea este alienată și făcînd posibilul său, ca să devină alienată prin un sistem de prinsoare ageră, de privațiunii, de insulte și de terorisme. Nisce țărani, cari avură curagiul a-i arăta simpatiile lor și a face o încercare a o elibera, fură bătuti rusesce în odaia pîzitorului, și dînsa auzise vîitările lor. Baronul amenințase pe Stenson și pe Karina cu același tratament, dacă ar insista eliberarea baronesei și amicii aceștia credincioși trebeuau să se prefacă, ca și când ar fi voit să-i placă lui, ca să nu fie despărțiți de nefericita lor stăpîna.

În sfîrșit suferința și durerea biruise puterile victimei. Ea slăbise rapid, simțind că vine moartea, ea a scris pentru fiul său istoria suferințelor sale

conjurîndu-l să nu caute nici odată a se resbuna, decumva împrejurări imposibile de prevîdut l'ar face, să descopere misterul nascerei sale înainte moartei baronului. Ea a fost convinsă, că în ori și ce localitate a pămîntului s'ar ascunde fiul său, omul acesta inplacabil, bogat și puternic, va scîi să-l găsească. Ea se închină lui Dumneșeu, ca să trăească cât de mult „în mediocritate, în nesciința drepturilor sale, și să iubească artele sau stiințele mai mult decît bogățiile și puterea, isvorul atîtor rele și atîtor pasiuni crudele pe lumea aceasta.” Sîrmana maică totuși adause în prevederea lămuririlor viitoare, că fiul său, căruia îi dase numele Adestan Cristian avuse la nascere pîr negru și degetele „făcute ca acele a tătului și a moșului său”. Apoi binecuvîntîndu-l pentru ultima oară, ea îi recomandă să privească ca sfinte cuvintele lui Stenson și a Karinei despre adevîrul tuturor faptelor ce dînsii i-ar transmite despre suferințele prinsoarei sale și despre limpeșimea constantă și neschimbată a spiritului său, în ciuda sgomotelor calumnios lăpîte de pretinsa sa alienațiune și smintire.

„Sufletul meu e liniscit, dîcea ea la apropierea morții. Eu mă duc, plînă de resignație, de speranță și de încredere, într'o lume mai bună. Eu ert călăilor mei.

Eu nu duc cu mine decît un regret din viața aceasta tristă, acesta este că părăsesc pe fiul meu;

însă succesul nesperat al scăpării sale m'a învîțat să-l încredințez Providenței și sfintei amiciții a acelora cari l'au scăpat deja.”

Iscălirea era firmă și largă, ca și când o ultimă opintire a vieții ar fi încălțit inima sîrmanei moribunde în vara cea din urmă. Datul era: „Astăzi în 15 decemvre 1746”.

În țiuva de 28 Decemvre a aceluiaș an, Stenson redigease un fel de proces verbal asupra ultimelor momente a moartei nefericitei sale stăpîne.

„Dînsa isa răpit somnul până la oara ultimă, dîcea el; Iohan și complicitii săi, instalați în odaia invecinată, injurau, sberau și blăstemau țiuva și noaptea la urechile ei și dl baron cumnatul ei, venea în fie-care țiu sub pretext să vadă dacă este bine tratată, și îi dîcea că dînsa este neună și o agrămădi cu reproșuri insultătoare pentru pretinsa viclenie, ce dînsul o delăturase. Toată viclenia, și Dumneșeu a orștit-o! a fost, că dînsa a făcut pe persecutorul său, prin răbdare și prin tăcere, să creadă, că ea s'a înșelat asupra stărei sale, și că el n'are să se teamă de viitor.

„Preotul Mickelson, la rîndul său, nu mai puțin crud și nu mai puțin dur, veni la patul ei de moarte și îi dîce, că de oare ce ea a trăit în țările papismului, s'a îmbuibat cu doctrine rele, și o amenință de o sută de ori cu iadul, precum are dreptul a fi mîngăiat ori și care suflet creștinesc.

Noi nu vom mai lungi vorba. Sântem români, vrem să trăim ca români, să ne dezvoltăm ca români, aici în statul nostru. Vom lupta contra tuturor, cari vor născu la nimicirea noastră, vom lupta cu arme legale și pe căi legale. Și pentru această credință a noastră, pentru această luptă a noastră primim numirea de dacoromâni cu plăcere.

Egalitatea și frățietatea e îmbrăcată în Ungaria în haine ungueresci, proprii numai evului mediu. De aceea noi nici nu o laudăm, nici în timpine, nici în hore, nici în strune și organe, ci o arătăm lumii în toată golătatea ei.

Despre libertate ne rezervăm a vorbi în nu mărul viitorii, răspundând ministrului president Tisza la amenințarea, că față cu presa română va lua măsuri excepționale sistându-i libertatea și oprind instituțiunea juriului.

Revista politică.

Sibiu, în 14 Novemvre.

Proiectul de lege pentru căsătoria între creștini și evrei fu primit ca basă la dezbateri cu mare majoritate.

La interpelația lui Mocsáry despre pertractările cu generalul de cavalerie Filippovici, pentru primirea oficialului de ban al Croației, ministrul Tisza a răspuns următoarele:

Înainte de toate ca în treacă trebuie să observ: că negocierile nu s'au făcut cu generalul Filippovici, ci cu pensionatul Br. de Filippovici, general de cavalerie. Când ați vră să nu răspund la interpelarea că: e adevărat cumcă negociez, conform adevărului ar trebui să țin că nu negociez și n'am negociat. Eu însă nu voesc să mă dau din calea răspunsului, și voi spune pe scurt, cum stă lucrul.

„Am avut cu numitul domn general de cavalerie mai multe înțelegeri. Aceasta o am putut face pe baza legii, căci în legea din 1873 se ține clar, că și persoană militară poate fi ban, sub condiția ca să nu exercite deodată puterea civilă și militară. O am putut face aceasta nu numai pe baza legii, ci și din alte considerente, căci ori ce s'ar fi scris la timpul său — nu ține, că domnul interelante s'ar fi provocat la aceasta — numitul general în activitatea sa de comandant militar e cunoscut prețutindenea, ca unul, care dela pactul din 1867 s'a știut afla în dualism și a lucrat în cariera sa conțorm aceluia.

„Afară de acestea trebuie să o spun, că eu îl cunosc și pe alte terene. Patru ani de țile a fost el comisariu regesc în granița croată-slavonică și în timpul acesta în activitatea sa nici cu cuvântul, nici cu fapta n'a dat ansă de a se ține alta despre el, decât că cunoaște prețensiunile referințelor legale și le implinesce cu fidelitate. Nu pot lăsa să treacă această ocaziune, fără a-i aduce cea mai înaltă și meritată recunoștință.

„Negocierile s'au intrerupt. Una dintre cauzele principale este boala numitului bărbat distins; au fost și diferențe de principii, nu însă de acelea, cari ar trada vederi ilegale din partea domnului amintit; din acest motiv ele, dacă va fi de lipsă, se vor intrerinde din nou, ceea ce nu s'ar pute țintempla, dacă el ar fi pășit cu prețensiuni, cari stau în contradicere cu legea. Atăta am a spune domnului interelante.

Din camera României*).

D. Președinte al Consiliului. Nu eu, n'am voit să răspund, și nu cred că este de bună cuviniță să ține, că'mi ați călcat dreptul meu.

Eu dlor, am puține de țis, și desfid pe ori cine ca, în urma învțătului, patriotului, și voi ține dibaciului discurs al onor. d. Stolojan, cineva să aibă curagiul să ia cuvântul astăzi (aplause). Onor. d. Stolojan ne a declarat, că vorbesce nu ca reprezentant nici chiar al unei fracțiuni din Camera, ci în numele său propriu. Dșea a făcut un studiu, un ideal, care a voit să-l comunice națiunii întregi, studiu, care face onoare parlamentului român (aplause). Dar, dlor, eu nu știu ce rol joc în această față parlamentară. — Nu era de datoriu mea să viu, să fac complimente în numele parlamentului onor. d. Stolojan, dar fiind că am vțăut, că cea întâiu voce a parlamentului s'a ridicat cu critică asupra unui discurs, pe care eu l'am admirat, de aceea am socotit să viu să fac eu omagiile mele d-lui Stolojan. — D-lor, onor. d. Stolojan a susținut, când a luat cuvântul, că nu eu l'am rugat să facă act de amiciție pentru mine, adresându-mi această interpelare. — Aceasta dovedesce că n'a fost, n'a existat nici o înțelegere între d-lui și minister. — Mai mult de cât atăta, onor. d. Stolojan a venit cu vre-o 4, 5 minute înainte de a ține și anuncia interpelarea, și mi a spus că vrea să facă o interpelare în cestiunea cutare și cutare, și m'a întrebat că ce am să răspund? și i-am țis d-lui Stolojan, că ce pot să ține spun mai bine de cât ceea ce a spus contele Kalnoky în delegațiunea maghiară, și domnul Stolojan mi-a obiectat că aceasta s'a spus în delegațiunea maghiară, dar când e cestiune, de ceea ce ne privește pe noi aici, parlament român? nu trebuie oare să se tracteze cestiunea în parlamentul român? Atuncea am țis, că, dacă este din punctul acesta de vedere, ține interpelarea. — Însă d-lor, nu că eu am să viu să dezvolt o politică, și dacă ar fi ca s'o dezvolt, nici n'aș pute se o dezvolt într'un mod foarte larg, așa cum s'a făcut de onor. d-nul Stolojan; fiind că d-lor, vedeți, că mai întâiu guvernul României este guvernul unui stat mic; el nu poate să facă o politică europeană, căci el nici nu crează evenimentele, nici nu poate provoca, nici nu le poate suprima; evenimentele vin create de puterile cele mari și ni se impun.

De aceea politica noastră este modestă, fiind-că ne este impusă. Ceea-ce am țis principelui Bismark la întrebarea ce mi făcea: că la ce am venit? și ce am să cer? ce cauți și ce vrei să ceri dela Viena și Berlin? — Ceea ce i-am spus este: că un stat mic nu cere și nu caută, fiind că se espune poate să piardă de multe ori și ceea ce are.

Un stat ca al nostru se întărește cât poate, ca atunci când vor veni evenimentele să știe să se facă față (aplause).

D-lor, numai dacă n'ași fi consecințe acestei politice, cred că ar trebui să mă interpelați și să mi cereți socoteala, dar cred că cu ajutorul D-voastre tuturor am făcut tot ce s'a putut, cu micile noastre mijloace de a țintări această țeară, (Aplause) și cred că vom face din ține în ține mai mult și că la cel d'întei eveniment nu vom fi țirți fără voia noastră. (Aplause.)

Domnii deputați, vedeți că asupra acestui punct s'nt cu totul de acord cu onor. interelator, de și nu mă pot pune în toate pe țeremul d-sale; dar mai este altceva; pot eu să viu și să mă arunc în dezvoltări mari, să fac discursuri lungi și frumoase, chiar dacă aș ave talent, când văd pe ministrii puterilor mari că s'nt foarte economi în cuvintele lor și spre a face un discurs în asemenea cestiuni trebuie să fie un lord Granville, care de țeci de ani la tribuna Englițerei tratează ast-fel de cestiuni, sau un ministru

*) Veți Nr. 131.

ca acela al afacerilor străine din Italia, care este un vechiu profesor de drept internațional și care poate să ocupe tribuna oare întregi și să fie sigur de dănsul că nu va scăpa o frasă, care să fie rău interpretată sau să fie interpretată alt-fel de cât era în ideia oratorului. De aceea să nu vă așteptați ca ministrii d-v. în cestiuni de asemenea natură să vie să vă facă discursuri lungi, în care ar pute ține un cuvânt mai mult decât ceea ce ar fi voit să spună sau că d-v. să dați unor cuvinte ale noastre o semnificare alt de cât ceea ce a fost intențiunea noastră, — puteți aplauda cuvintele unui orator, care vorbesce în numele său propriu și puteți chiar prin aplausele d-voastre să dați ori ce interpretare cuvintelor acelu orator, fără ca prin aceasta să se aducă cea mai mică atingere relațiilor țerei noastre cu celelalte, dar aplaudând cuvintele unui minștru și prin aceste aplause dând interpretări, cari să fie rău vțăute de streini, puteți să faceți cel mai mare rău țerei noastre. Ați vțăut că o singură espresiune, sub cuvânt, care s'a tradus sub pretext în limba francesă, câtă greutate ne a adus.

Ați vțăut că în față statuei lui Stefan cel Mare, care a fost cel mai vechiu amic al Austriei, s'au țis cuvinte la banchet și fiind că, cel banchet era quasi oficial, cuvintele acele, cari s'au spus într'un moment de entusiasism patriotic, câte dificultăți ne a atras? De aceea ține că aceste evenimente, unul în care eu s'nt culpabil și în cel-alt este culpabil entusiasismul din față statuei lui Stefan cel Mare, trebuie să ne fie de lecțiune, ca să fim foarte sobri și mai economi în cuvinte chiar de cât ministrii puterilor mari.

Mă întrebați, de ce regele nostru a dat pe la Viena, când s'a întors dela Berlin? Este un fapt istoric și s'nt dator , să vă dau compt de el. În călătoriia mea la băi am avut o întâlnire cu o persoană din societatea cea mare austriacă și vorbeam cu acel domn despre spiritul de rea voință al Austriei contra noastră. Îi vorbiam despre istoria lui Stefan cel Mare, îi vorbiam despre întărirea Bucuresciului... și apropo de această mi țicea: ce fel, Austria! toată Germania este în contra d-voastră, fiindcă vă crede că voiți să treceți sau Dunărea, sau Carpați ca să aprindeți focul, și d-voastră știți, că Germania este pentru pace, și aprindând focul acolo, cine știe dacă el nare să se întindă în toată Europa! Și când explicam, și am venit la fortificațiunea Bucurescilor, acea persoană mi a țis: Ce fel? D-voastră ați votat de-o dată 500 milioane franci pentru fortificarea Bucurescilor... Eu îi am răspuns, că s'nt 500 milioane cărămizi, ear nu lei (Ilaritate). Atunci el mi-a țis: apoi D-voastră stricați, fiind că nici D-voastră, nici regale D-voastre nu mai călătoriți prin Europa și vorbesce în comptul D-voastră numai cei, ce voesc să vă denigreze.

E, d-lor n'a trecut 4—5 țile și regele a primit invitațiunea, ca să meargă la Berlin pentru botezul nepotului împăratului Germaniei, eu am comunicat atunci colegului meu dela esterne, că insist din toate puterile mele ca regele să meargă la aceea invitațiune, pentru ca să vadă că nici regele, nici țeara, nici noi, n'am înebunit, nu ne am perdut insinctul de conservațiune, pentru ca noi să vom rășboiul. E, d-lor, putea să treacă regele pela porțile Vienei fără să se oprească acolo? Era e cestiune de bună cuviniță și pentru aceasta trebuia să vină radicali, ca d. Iepurescu să țică, că s'a dus regele acolo, ca să schimbe sau să dea cutare sau cutare lucru, Cestiunea Dunărei.

Șiți că s'a țis că regele a fost la Berlin și Viena, că dându-se coroana regală, el a dat Dunărea. E, d-lor a venit la mine — nu voesc să pronunț numele acelora, cari nu s'nt de față — a venit chiar la mine, la ministru, cineva și mi a țis: a dat Dunărea, și îi am răspuns: eu știu că n'a dat, și știu, că Regele este mai tare în cestiunea Dunărei, nu de cât mine, de cât chiar domnul Iepurescu. (Aplause.)

„În sfărșit el a eșit cu o oară înainte de ce dēnsa și-a dat ultimul său suspin, ea a espirat în brațele noastre, a patra ține de Crăciun, la oarele patru de dimineață, țicēnd cuvintele aceste:

„— O Dumneșeule! dă fiului meu o maică!

„Noi constatăm, că ea a murit ca o sfântă, fără ca să fi arătat într'un singur moment delirii sau bānneli religioase.

„După ce-i închisesem ochii, noi am oprit pendula și am stins luminarea Crăciunului, ce ardea în policandru, închindu-ne lui Dumneșeu, ca să ne permită a vedea pendula mânăță și luminarea aceasta aprinsă de mână ținerului nostru fiitor stăpân.

„După aceea, noi am redigiat scrisoarea aceasta, și am ascuns-o împreună cu scrisoarea prea iubitei noastre stăpāne în zidul odăiei acesteia, la locul, ce ea însuși ni l'a designat, după ce se gătiseră toate pentru scopul acesta.

„Și, vērșând multe lacrimi, noi am iscălit amēndoi aici, depunēnd jurāmēntul, că n'am atestat decât esactul adevēr.

„Adam Stenson, Karina Boetsoi“.

Preotul cetise simplele aceste pagini cu atăta francheță și devotament, încât femeile plāngeau: și bărbații, emoționați și convinși aclamară de trei ori numele lui Cristian de Waldemora, și se imbulțiră în giurul său spre al felicită și a-i strānge mânăle,

moștenitorii însă (trebuie totdeauna scoși din banda aceasta miserabilă contele Nora și fiul său) declarară că ei cer ascultarea Karinei Boetsoi; ei vor fi aflat, cine știe de unde că femeia aceasta trăiesce încă și că ea este smintită. Pentru ei ar fi fost o cauză de a refuza; și maiorul se teme mult de înfățșarea ei și se grăbi a spune, că ea este bolnavă și șede foarte departe. O voce dură deși binevoitoare, îl intrerupse: era vocea dannemanului Joe Boetsoi.

— De ce să țicem ceva ce nu este, domnule maior? esclamă bravul om. Karina Boetsoi nu este nici așa bolnavă nici așa departe precum creți. Ea a durmit aici, și de oare-ce a odichnit, spiritul ei este așa limpede ca al țeu. Nu te teme de Karina Boetsoi. Adevērat că sērmanul suflet a suferit, mai cu seamă din țiuva când, a trebuit să se despartă de copil: însă, dacă ea spune lucrurile ce noi nu le pricepem, capul ei pentru aceasta nu este mai puțin bun și voința ei mai puțin sigură; căci nimenea nu i-a putut scoate secretul său, nici chiar eu, care am cunoscut copilul și care tocmai acuma aflu numele său și istoria sa pentru prima dată în viața mea. O femeie, care știe păstra un secret, nu este femeie ca alta, și când vorbesce, trebuie să creți ce spune.

Apoi, deschidēnd ușa odăiei păzitorului el țise.

— Vino, soro, este lipsă de ține.

Karina intră în mijlocul unei mișcări de curiositate. Paliditatea și bētrānețele ei premature, privirea ei mirată, mersul ei nesigur și pripit, causeră la început mai multă milă decât simpatie. Însă, vțădēnd atăta lume, ea se redresă și se îmbărbată, fisonomia sa luă o espresiune de entusiasism și de energie. Ea desbrăcāse de sub hainele sale de țerană biata haină sură, zdreanța aceea prețioasă, cu care n'adurmea nici când și pērul ei, alb ca zăpada ținut drept în sus de nesce cordițe de lână roșie, îi dadu un aer oare care de sibila antică.

Ea se apropiă de preot, și fără a aștepta, să o întrebē ea ține țise:

— Părinte și amic a nefericiților, tu cunosti pe Karina Boetsoi; tu ști, că sufletul ei nu este nici vinovat, nici înșelător. Ea te întrebă, pentru ce sună clopotul în castelul nou; și ce îi vei spune, ea va crede.

— Clopotul sună moartea, răspuse preotul; urechile tale nu teau înșelat. Eu știu Karino, că tu păstreți de multă vreme un secret. Acum poți vorbi, și doară te poți vindeca; baronul Olaus nu mai este!

— Eu am știut-o, țise ea; marele iarl mi-a apărut aținoapte. El mi-a țis: „Eu mă duc pentru totdeauna...“ și eu am simțit reinviind sufletul meu. Acuma am să vorbesce, de oare

Astăzi nu mai era nimic de dat și nimic de luat, și prin urmare aceste schimburi și aceste concesii nu se fac de cât numai în imaginațiunea infocașilor patrioți, cari ridică patriotismul la o înălțime, așa precum dicea eroul J. Jacques Rousseau din „Nouvele Héloïse“ — aceasta sub Ludovic al XV — că în Paris se ridică virtutea așa de sus, în cât nimeni se n-o atîngă și se fie toți o apă. E tot așa și la noi, unii voiesc să ridice patriotismul așa de sus, în cât nimeni se n-î atîngă și se fie toți o apă. (aplaude) Tractatul era făcut, sfârșit, noi protestaserăm din toate puterile noastre și chiar aceasta a făcut pe mulți, să creadă că suntem în ajun nu de a face o nebunie, căci d-lor, dacă m'ar fi bănuț pe mine și pe țeara mea de o nebunie, care pleacă dintr'un sentiment exaltat de patriotism, aceasta nu m'ar fi umilit; ar fi fost o nebunie, o imprudență, dar nu un act care să mă umilească; a deveni însă instrumentul unei alte puteri, aceasta ar fi tot ce poate fi mai degradator. (aplaude.) Nu cred că ne a putut lua cineva așa de nebuni, în cât să fi crezut că am voit a trece Dunărea sau Carpații, însă am fi fost crezuți de avangardă și atunci am dis că trebuie să lămurim o dată această cestiune și să arătăm Europei, că sîntem numai noi și nimeni alt cineva (aplaude).

D-lor, eu poate că n'ași fi dat avisul meu Soveranului ca să treacă și prin Viena, dacă ași fi cunoscut desvoltările teoretice făcute de d. interpelator... Dar cu această ocaziune mi aduc aminte, că bietul St. Girardin, unul din vechii mei profesori și unul din cei mai sinceri amici ai României, mi dicea, când am plecat din Paris, ca să mă reîntorc în țeară, în urma esilului: eu vă povățuesc să lăsați ideile republicane, fiind că regalitatea are viață în Europa, și fiind că onor. d. Ianoli vorbea adineoara de parlamentul englez, l rog să cetească memoriile și scrisorile între principele Albert și doctorul Stokman și se va convinge că, chiar în Anglia, regina cea mai constituțională, cea mai adorată, are o mare înjurare în afacerile statului.

Și să nu credeți că cuvintele asigurătoare, pe care le da Regele Carol în Europa, rămân fără efect, mai cu seamă că a început Europa să se convingă, și erau mai de unădi nesce oameni foarte învețați, diariști distinși, francezi și alții, cari au trecut pe aci și era o descoperire pentru dînșii când au vădit că regele Carol s'a identificat cu țeara. Europa astăzi și puterile mari știu aceasta și un cuvânt din partea Regelui ar pute să le turbure, cum poate să le linișcească.

D-lor, mă întrebați și m'ați întrebat, dar dta ce căutați acolo mai cu seamă fără permisiunea Parlamentului? Apoi d-lor, m'am dus înaintea Regelui la Breslau și fiind-că atunci mai toți ministrii și regele erau afară din țeară și fiind-că nu voiam, ca guvernul să nu fie bine reprezentat în țeară, m'am întors înapoi în loc de a mă duce ear la băi, aceasta a făcut pe unii diplomați să creadă, că nu sîntem atât de pacinici și atât de independenți în acțiunile noastre și nu eram atât de deslegați de ori ce angajamente anterioare și atunci a voit să vadă și pe reprezentantul nu numai al Regelui, dar și pe al D-v. fiind-că primul ministru în ori ce Stat constituțional reprezintă Parlamentul.

Și ca atare a voit să mă vadă principele de Bismark și comitele Kalnoky, și a voit să vadă, dacă este o rezervă din partea cuiu sau nu.

Eată de ce m'am dus la Viena și la Gastein, și mi permit să fac și eu nișcă indiscrețiune și să spu că totdeauna am spus curat, ce am avut de dis și n'am înșelat pe nimeni și aceasta mi-a recunoscut-o însuși Împăratul Alexandru II și mi fac o datorie să declar aci ceea-ce am declarat pe toate tonurile tuturor oamenilor celor mai însemnați ai Rusiei că împăratul Alexandru II era mai presus de cât cele una sută milioane ruși, nu numai prin pozițiunea sa de împărat, dar și prin înălțimea simțmintelor sale și împăratul Alexandru II a dis acelora, cari i spunea că Bră-

tianu este cel mai mare inamic al Rusiei: — Se poate, dar nici o dată nu mă voi opri de al stima căci Brătianu nici odată n'a căutat să mă înșele — și aceasta a fost când m'am dus să mi iau ziua bună dela Majestatea Sa, când am plecat dela Plevna. Atunci, când am intrat în curte, unde era cuartirul Majestatei Sale împăratului, m'au încongiurat oamenii de stat ai Rusiei, cari erau și fmi au dis: pentru numele lui Dumnezeu, spune ce vrei, fiind că ști că împăratul este timid și noi pledăm cauza domnia-voastre pe lângă el. Vedeți că Plevna a cădut, acum o să se facă pace, ei bine spuneți ce avantaje cereți? te rugăm din toate puterile noastre, dacă ești român bun, cere împăratului tot ce ai pe inimă. Eu le am mulțumit, am cerut audiență și am intrat la împărat; când eram să es atunci am dis: Majestate, am să vă fac și eu o rugăciune. Împăratul a dis: Bine, spune. Mi ai dis și mi ai repetat de mai multe ori, că de acum înainte va fi o amiciție eternă între poporul rus și poporul român. — Împăratul a dis: așa este! Ei bine, vă rog, Majestate recomandați această moștenitorului vostru. — (Aplause.) La aceste cuvinte împăratul mi-a arătat o medalie românească, ce o purta pe pieptul său; atunci am eșit și am dis celor ce erau afară; Vedeți că am fost expeditiv. Ce ai cerut? N'am cerut nimic, le am răspuns. Cât timp împăratul Rusiei a fost în România cu trei, patru sute de mii de oameni nici odată, nici cătră nimeni altul nu a atins cestiunea Basarabiei.

Negreșit avea podoare, și ceilați voeau să mă împingă pe mine, ca să-i cer ceva, pentru ca să aibă și Majestatea Sea curagiul să ceară.

Eram dator, d-lor, să fac omagiul acelu împărat martir, și martir, pentru că l'am vădit în momente dificile la Plevna cu ochii în lacrimi, și dîcînd, că are o misiune de îndeplinit și că o va îndeplini chiar cu sacrificiul vieții lui; îi făcui dîc omagiile mele, pentru că era un împărat sincer nu era un imperat cuceritoriu; — împăriurul lui era alt ceva. Când după aceea am fost la Berlin, în timpul tractatului ce se încheia acolo, și am vorbit în mai multe rânduri cu principele Bismarck, nu mi a vorbit decât de avantajele păcii, fiind prin a dîce: rămâne acum la Dvoastră, să vedeți, dacă voiți pacea sau resbelul — dar să știți că de voiți pacea puteți să inclinați spre alianța noastră, ear dacă voiți resbelul să vă adresați la alții.

Și când m'am dus mai în urmă peste trei ani și am vorbit cu Principele Bismarck am vădit că este consecinte și că dorește tot pacea, l'am găsit în gură tot cu cuvântul: vrem pacea, sîntem o ligă de pace, desvoltându-mi pe toate tonurile acest cuvânt, adăugînd, că dacă și noi voim pacea putem inclina spre alianța sa, ear dacă voiți resbelul atunci puteți, să vă adresați la alții în altă parte. — Acestea sînt cuvintele, cu cari m'am despărțit dela Berlin și Gastein. — Am crezut că sînt dator d-lor să vă spun și dv. aceste cuvinte, fiind că un stat mic, cum dîcea D. Stoljan, este dator să vadă și cu și tot, ce se petrece în Europa, și să și conducă toate interesele sale astfel cât să nu se poticnească ca să nu se compromită.

M'a mai întrebat d. Stoljan în cestiunea secundară a tratatului de comerț. — D-lor, cu comitele Kalnoky am vorbit în această cestiune și mi-a spus că speră că am ajuns în starea aceea de încredere, cu care se putem trata și discuta în libertate această cestiune fără să avem teamă de alte bănueli și îngirigiri, fără să ne preocupăm de alta decât de a protege fie-care interesele noastre.

Ma mai întrebat ceva d. Ianoli, dar nu-mi aduc aminte despre ce.

D. Ianoli. Am întrebat, domnule ministru dacă înclinarea noastră cătră unele puteri nu ne ar pute aduce o răceală către altele?...

D. prin ministru. D-lor, eu am luat de maximă cuvintele repetate de două ori de Principele Bismark, care a

dis: sînt pentru pace și ori cine va provoca resbelul va face invasiuni, vom fi inamici lui. (Aplause prelungite.)

Se cere închiderea discuției.

D. Iepurescu o combate.

Punându-se la vot închiderea discuției se primesce și se trece la ordinea zilei.

Se suspendă ședința pentru 10 minute.

La redeschidere d. Cernătescu propune ca ordinea zilei a Camerei să se publice, în Monitor, pentru ca să se scie ce are să se trateze la Cameră în fie-care zi.

Se votează apoi legea, prin care se acordă împămîntenirea dlui Edmond Dobis.

Se ea în considerațiune legea, prin care se acordă împămîntenirea cu dispensa de stagiul dlui Cristian, Elenberger, farmacist din Bacău, punându-se însă la vot legea în total, rezultatul scrutinului se declară nul ne mai fiind adunarea în numer.

Ședința se ridică la 4 oare anunțându-se cea viitoare pentru ași, 31 Octomvre. „Telegraful.“

Varietăți.

* (Cercetare în contra unui episcop.)

Aflăm din Lugoș (Banat), că în contra episcopului gr. cat. român de acolo, Victor Mihali, s'a făcut arătare atât la guvern cât și la cura papală pentru diferite transgresiuni canonice. În urma acestor arătări s'a introdus cercetare strictă în contra episcopului sus amintit.

* (Producțiune musicală). Societatea română de cântări și musică din Caransebeș aranjează cu concursul dlui I. Scherff, Sâmbătă în 12/24 Noemvre în sala cea mare dela „Pomul verde“ Producțiunea ordinară.

Programă.

1. Dumitrescu, Mers ostășesc.
2. A. Braun, Cu dor.
3. G. Dima. a) Codrul verde, b) Sequidila, c) Dor de resbunare. } cântece, cântate de Nicolae Popovici acomp. Dl I. Scherff.
4. Alexandrescu, Tătarul.
5. Humpel, Diau triumfală.
6. G. Dima, Fântâna cu trei isvoare, quartet duplu mist și piano.
7. Flechtenmacher, Tata moș pentru Solo, chor și piano.

Începutul la 8 oare seara.

După producțiune joc.

Membrii reuniunii au intrare liberă, nemembrii solvesc de persoană 60 cr., de familie 1 fl, 20 cr.

* (Academia română) a ținut Vineri la 4/16 Noemvre ședință publică. Dl Dr. Felix a dat seamă despre espozițiunea de igienă din Berlin în 1883. P. S. Sa episcopul Melchisedec a cetit dare de seamă despre scrierile lui Grigorie Șamblac. Dl Gr. G. Tocilescu a cetit o relațiune asupra nouelor săpături făcute la Turnul Adam Clissi. Academia a primit, ca dar din partea văduvei repausatului profesor dela scoala de agricultură Angelescu, toată biblioteca sa științifică, compusă din 500 volume, bogat legată.

* (Edmond About la Sinaia) Renumitul scriitor frances Edm. About făcînd în toamna aceasta o călătorie în orient, s'a oprit și la Sinaia, unde a fost oaspele regelui și a reginii. Dînsul publică acum impresiunile sale în diariul frances „XIX Siècle“ în aceste vorbind despre Sinaia dîce că pă-

ce copilul lacului trebuie să revină. Și pe el l'am vădit în vis!

— Nu ne vorbi de visurile tale, Karino, replică preotul: caută de-ți adună amintirile tale. Dacă vrei să revină spiritul luminei și a linișcei asupra ta din grația Domnului, silesce-te să revii tu însuși la supunere și la umilită; căci eu adeseori ți-am spus, că în delirile tale este trufie și tu preînți a ceti în viitor, pre când doară ești incapabilă a spune trecutul.

Karina rămase un moment nemișcată și visătoare apoi ea răspuse:

— Dacă bunul preot de la Waldemora, așa blând și așa uman, precum era cel de mai'nainte sêlbatic și crudel, îmi poruncește să spun trecutul, eu am să-l spun!

— Eu îți poruncesc și te provoc a-l spune: spune-l cu liniște, și engetă, că Dumnezeu zude și cumpănesc fie-care din cuvintele tale.

Karina se odihni nișel, apoi dîse:

— Iată-ne în odaia, unde a adurmit pentru totdeauna stăpâna prea iubită!

— Numești tu așa pe Hilda de Waldemora?

— Da, pe ea, ea este văduva bunului iar și maica copilului numit Cristian, care trebuie să revină în curînd să aprindă lumina Crăciunului la

căminul străbunilor săi. Ea a dat viața copilului acestuia la mijlocul lunei lui hoest, aici în patul acesta, unde a murit la sfîrșitul lunei lui jul. *) Ea l'a binecuvîntat aici, la fereasta aceasta, pe unde a sburat, căci s'a născut cu aripi! Și apoi ea a miștit dîcînd în gândul ei: „Să mă erte Dumnezeu că-miucid fiul cu cuvîntul meu! dară mai bine să trăiască între ângeri decât între oameni“. Apoi a cântat din arfă, și când a murit a dis: „De ar da Dumnezeu fiului meu o maică!“

Aici Karina, amintindu-și realitatea începu a plînge; apoi i se turburară ideile, și preotul vădînd că ea numai pricepe întrebările puse, făcu dannemanului un semn și acesta duse pe sermana proceasă, aruncînd asupra adunării o primire de triumf pentru maniera, cu care răspuse soru-sa.

— Ce mai voiți? dîse dl Goefle cătră asistenți; nu v'a spus femeia aceasta entusiastică, cu vre-o câteva cuvinte a poesiei sale țărănesci, aceleași lucruri, ce le-a scris Stenson aici cu esactitatea metodică a spiritului său? Și soiul delirilor, în care dînsa trăiesce, nu sînt dovada suferințelor ce a îndurat pentru aceia, cari atât i-a iubit?

Ocaziunea de a pleda era prea frumoasă ca dl Goefle să se fi putut reșină a nu o folosi. El vorbea din inspirație, el resuma în grabă faptele, el isto

rici o parte a vieții lui Cristian, după ce constatase identitatea prin epistolele lui Manasse cătră Stenson, el lămuri împregiurările romantice a celor două zile tocmai petrecute, și știu așa de bine să inducă convingerea în spirite, încât societatea își uită de oara înaintată și de osteneală, punându-i în trebări, ca să aibă plăcerea de al mai asculta; după aceea fiecare subsemnă procesul verbal al ședinței.

Baronul de Lindenwald făcu o ultimă încercare, îi așăfa curagiul slăbit al moștenitorilor.

— Tot una dîse, sculându-se, căci ușile erau deschise, și fie-cine putea eși liber, noi o să ne dăm sama de aceste ficțiuni ridicule; noi avem să ple-dăm!

— Eu consimț, răspuse dl Goefle foarte animat, și aștept argumentele fără teamă.

— Eu n'am să pledez, dîse contele de Nora eu sînt convins, și semnez.

— Nici domnii aceștia n'au să pledeze, dîse ambasadorul cu intențiune.

— Ba, totuși, replică dl Goefle, dară au se peardă.

— Noi atăcăm validitatea căsătoriei, exclamă baronul; Hilda de Blixen a fost catolică! (Va urma).

*) Jul: Decemvre; Hoest: Septemvre.

latul Peleş e probabil unicul în lume, nu numai din cauza situaţiunii şi a stilului său, dar fiindcă este opera unui architect încoronat. Interiorul şi mobilele sunt de un gust mai mult original, decât clasic, dar în genere norocit. S'a făcut o adevărată păruşă de lemne, câteva căli şi nu din cele mai mici sunt înorate din sus până în jos, ca un dulap în stilul renaşterii. Vorbind despre petrecerea sa în sala de muzică, About scrie cu entuziasm despre modul familiar, cu care societatea petrecea, o tineră româncă cânta din gură; ear mulţimea aplauda ca într'un salon vulgar; de odată regina vede, că o pagină trebuie întoarsă. Majestatea Sa se scoală şi se duse să întoarcă paginile cu Augustele Sale mâni. Sërmana etichetă!

* (O deputaţiune macedo-română) a cerut dela guvernul din România înfiinţarea unui consulat român în Bitolia (Macedonia).

* (Un oraş sub parapleu.) Doi ingineri germani din Rio-Janairo (America) au făcut propunerea către magistratul cetăţii Buenos-Ayres (capitala republicii Argentina din America de sud,) că

ei vor construi un parapleu gigantic spre a scuti întreg oraşul de apa cea multă, ce'l copleşeşte în anotimpul ploios. Codoriştea parapleului postat în mijlocul pieţei Lorea ar ave ca să se construeze într'o lungime de 1500 de urme, ear, spişele de fer una câte una să aibă o grosime de câte 32 de urme. Lăţimea parapleului ar fi de un milion şi jumătate urme. Total ar costa 5,570,000 de dolari. — Oare pregăti-vor apoi şi un tioc, în care să bage parapleu, inginer şi oraş?

* (Cultură modernă.) O sërmană bătrână de legea noastră se afla la postă spre a trimite o epistolă recomandată fiului său dus în Bosnia spre a-şi vërsa sângele pentru susţinerea păcii. Predând epistola oficialului de postă îi dete totodată şi 12 cr; oficialul îi aruncă cu dispreţ şi epistola şi banii vorbind furios: „Dă mai iute 15 cr, n'o să te aştept atât!“ Biata bătrână spunându-i, că îi dă şi atât, numai n'a sciut, cât trebuie, eşi măhnită până în suflet de purtarea împiegatului de stat!

Astfel ni se presentă cel mai neînsemnat membru al acelei naţiuni, aşi la putere, care se laudă a

purta stindardul culturii în Orient. Frumoasă cultură??!

Un asistent indignat.

Posta Redacţiunii.

Colectanţii pentru fericitul în domnul Toma Stînă cu privire la rectificarea cerută de noi, ne roagă să punem în lista contribuitorilor în locul domnului Simeon Popescu, protopresbiter Sibiu, pe domnul Simeon Popovici, capelan campestru în Sibiu. Datorinţa aceasta ni-o împlinim cu multă plăcere, observând că lista publicată de noi corespunde într-o parte manuscriptului trimis nouă de domniile colectanţi.

Loterie.

Sâmbătă 24 Noevre 1883.

Buda: 38 52 55 68 64

Bursa de Viena şi Pesta.

Din 24 Noevre n. 1883.

	Viena	B-pesta
Renta de aur ung. de 6%	119.90	119.75
Acţiuni de bancă de credit ung.	274.50	825.—
Datorie de stat austriacă în hârtie	78.75	78.80
Sorţi de regularea Tisei	110.10	110.—
Galbin	5.72	5.71
Napoleon	9.59 ¹ / ₂	9.58
London (pe polişa de trei luni)	120.50	120.55

Nr. 310.

[610] 3—3

CONCURS.

Pentru îndeplinirea postului vacant de protopresbiter în tractul Lupşei se publică prin aceasta concurs pe baza „Statutului organic“ §. 63 combinat cu §. 23 punct 5. şi a instrucţiunii votate de sinodul archidieceşan ia 13/25 Aprile 1877, Nr. 191. §. 7.

Reşedinţa fiitorului protopresbiter va fi la locul central al tractului, în comuna Ofenbaia.

Emolumentele împreunate cu acest post protopresbiterial sunt: a) venitele ordinari protopresbiteriali, cari stau din ajutoriul de stat şi din tacsele, ce încurg pentru şedulele de cunună, pentru vizitarea comunelor tractuali, pentru procesele divorţiali şi pentru alte speciale funcţiuni protopresbiteriale, b) venitele ordinari ale parohiei de clasa a III-a din comuna Ofenbaia, însă numai, după ce va deveni aceasta vacantă, fiind de prezent definitiv ocupată.

La postul acesta pot concurge bărbaţi apţi şi bine meritaţi pe terenul bisericesc şi scolar, în special aceia: cari după o pregătire cel puţin de 8 clase gimnasiale sau reale, cu testimoniu de maturitate, au terminat studiile teologice la vre-unul din institutele metropoliei noastre, şi au susţinut cu succes bun esamenul riguros de calificare; sau cari după pregătirea indicată mai sus au terminat studiile teologice la vre un institut ortodox afară de metropolia noastră, dar apoi au depus esamenul de calificare înaintea comisiei esaminătoare a consistoriului archidieceşan.

Pot însă concurge şi fără testimoniu de calificare profesorii de teologie şi preoţii chirotoniţi înainte de introducerea esamenelor de calificare, dacă în celelalte au calificarea prescrisă de mai sus.

În mod excepţional mai pot concurge şi fără prescrisă calificare gimnasiale acei administratori protopresbiteriali, cari din privire la aplicabilitatea lor, la zelul şi acurateţea manifestată în administrarea protopresbiteratului, vor ave dela consistoriul archidieceşan (plenar) specială îndreptăţire la acest concurs.

Cei ce voiesc a concurge la acest post, au a-şi aşterne suplicile de concurs la Veneratul consistoriu archidieceşan în Sibiu în restimp de 30 de zile dela prima publicare a acestui concurs în foaia „Telegrafului Român“ alăturând câte o tabelă de calificare, care se conţină date exacte şi speciale în următoarele rubrici: numele, caracterul (rangul bisericesc) şi locuinţa concurentului, anii etăţii, (anul, luna, şi ziua născerei); studiile pregătitoare afară de cele teologice (anul, locul şi categoria acelor, esamen de maturitate, doctorat şi altele; studiile pregătitoare teologice (anul, locul acelor şi esamenul de calificare); serviciile de până acum pe terenul biseri-

cesc (timpul, locul şi categoria acelor); în fine cunoştinţa limbilor şi alte reflexiuni. Datele din această tabelă sunt de a se întări cu documente, cari să se accludă în original, precum; carte de botez, testimonii scolastice şi de maturitate, testimonii teologice şi de calificare, atestate de servicii bisericesci şi eventualmente toate altfel de recomandări.

Ofenbaia, 17 Septembrie 1883.

Comitetul protopresbiterial gr. or. al tractului Lupşei.

Ioan Danciu m. p., Petru Gosia m. p.
preşed comit. protop. notar

Fructificarea depunerilor.

La institutul subsemnat se primesc depuneri cu 5% interese. La depuneri mai mari interesele şi modalităţile ridicării de puneri se pot stabili după învoiala reciprocă. Contribuţiunea de stat dela interesele depunerilor o plătesc institutul.

Depunerile făcute până astăzi cu 5¹/₂% se vor fructifica dela 1 Ianuarie 1884 cu 5% cu excepţiunea acelor, a căror fructificare acestora se continuă cu 5¹/₂% până la ziua, în care espiră termenul înscris.

Sibiu; 26 Noevre 1883.

[618] 1—2

„Albina“
Institut de credit şi de economii.

Hotelul Bucureşci în Braşov

(până acum Neurihrer S. de prezent Rosenkranz A.) cu chilii curate şi elegant de tot nou aranjate dela flor. 1 în sus, Sală mare pentru ospătărit, Bucătăria bună, Telegraf electric. La gară comunicaţiune per Omnibus. Oficiul postal în aceeaşi edificii. grajduri mari şi largi, serviciul celerat.

[619] 1—3 Adalbert Rosenkranz,
hotelier

Renumitul

„ANTIRHEUMATICON“

a lui Dr în medicină Franz Heller pentru întrebuiţare înternă, este unicul şi cel mai sigur mijloc radical, care vindecă imediat şi pentru totdeauna toate morburile de reumatism.

Preţul 1 fl. v. a. cu îndrumare de întrebuiţare.

Deposit de vânzare la [607] 2—3

I. Csáky, Mediaş. (Transilvania.)

Nr. 5381 — 1883 civ.

[560] 2—3

Publicaţiune.

Din partea subscrisului tribunal se aduce la cunoştinţa publică, că în afacerea segregării hotarului şi a regulării de presiune în fosta comună urbarială Mica (Mikfalva) pentru investigaţiunea în privinţa permisibilităţii acestela se va ţine ziua de pertractare la 9 Ianuarie, 1884 după ameaşi la 3 oare în comuna Mica la casa judeului.

La aceasta să citează foştii domni urbariali şi foştii iobagi — urberes — cu observarea, că absenţa lor nu va împedea înţelegerea pertractării, şi că esemplarele petiţiunilor se pot consulta la antistia comunala sau la acest tribunal regesc.

Pertractarea de investigaţie o va face judele esmis Székely Miklos.

Din şedinţa tribunalului regesc din Elisabetopol, din 12 Noevre 1883.

Nagy Lajos, m. p.,
president.

Butak m. p.,
notar.

Adam Hölle,

croitoriu

în Sibiu, Piaţa mare Nr. 5

îşi permite a aduce la cunoştinţa publicului de aici şi cel strein că şi în sezonul acesta şi a provădit prăvălia sa, care există de mai mult timp, cu cea mai bună

materie de postav şi lână,

aleasă propriu din fabricele cele mai renumite, şi sunt în plăcuta poziţie a presta ori ce comande pentru haine bărbătesci în modul prompt şi cel mai solid.

Spre orientare.

[612] 2

Un rând întreg de haine bărbătesci dela 15 până la 34 fl. Palton dela 15 până la 24 fl. Palton de carne dela 18 până la 36 fl.

Toate aceste din materie de calitate cea mai bună.

Contând la spriginul binevoitor al patronilor mei, stau bun pentru serviciul solid şi real.

Cancelaria NEGRUTIU în Gherla

deschide abonament pe anul 1884 la următoarele diare, cari apar în propria redacţiune şi ediţiune:

AMICUL FAMILIEI.

Diariu beletristic şi enciclopedic-literariu — cu ilustraţiuni.

Va eşi regulat în 1/13-a şi 15/27-a şi a fie-cărei lune în numeri câte de 2—3 coale; — şi va publica: *novele, poezii, romanuri, aventuri picante, impresiuni de călătorie, studii sociale, — articlii ştiinţifici* mai ales din sfera economiei şi a higienei de casă, — *sciri din lumea mare* — cu preferinţa acelor, cari interesează mai de aproape societatea românească, — *principii de viaţă şi notiţe de petrecere* Fie-care număr va fi bogat şi frumos ilustrat. — Preţul de prenumeraţiune pre anul întreg va fi numai 4 fl., pre 1/2 an 2 fl., pre 1/4 de an 1 fl. v. a. — Pentru România pre anul întreg 10 franci — lei — plăţibili în bilete de bancă ori în timbre postali.

PREOTUL ROMÂN.

Diari bisericesc, scolastic şi literar.

Va eşi regulat în 1-a şi 16-a şi (c. n.) a fie-cărei lune, în numeri câte de 1¹/₂—2¹/₄ coale şi va publica: *articlii din sfera tuturor ştiinţelor teologice* — tractate dogmatice, istorice, juridice, morali, pastorali, dar mai ales rituali, — *predice* pre dumineci, sèrbători şi diferite ocaşiuni, mai ales pentru ocaşiuni funebrale, precum şi *schişă de predici*, şi ori ce amenunte aplicabili în predici, *catechese* şi alte *învăţături pentru popor*, — *tractate pedagogice, didactice, — studii şi recensuni literare*, — *sciri din sfera bisericescă, scolastică şi literară*. — Preţul de prenumeraţiune pre anul întreg va fi 4 fl., pre 1/2 an 2 fl., pre 1/4 an 1 fl. — pentru România pre anul întreg 10 franci — lei — plăţibili în bilete de bancă ori în timbre postali

CĂRŢILE SĂTEANULUI ROMÂN.

Pentru toate trebuinţele poporului român.

Va eşi în fie-care lună câte una carte de 1—1¹/₂ coală; — şi va publica: *novele populare, istorioare, fabule, poezii, şi anecdotă, proverbi şi alte amenunte de învăţătură şi petrecere*, — *cunoştinţe de economie, industrie, igienă ş. a.*, — *sciri din lumea mare* mai ales acelea, cari mai de aproape ating pe poporul nostru. — Preţul de prenumeraţiune pre un an întreg, va fi numai 1 fl. v. a., pentru România 2 franci 50 bani — plăţibili în timbre postali.

Toate aceste trei diare de odată abonate costau pre anul întreg numai 8 fl. v. a., pentru România 20 franci — lei.

Acea, cari vor abona toate trei diarele sau baremi 2 din ele, vor primi gratis patru portrete frumoase până cel mult în 1 Maiu 1884; la din contră vor ave dreptul de a-şi pretinde să li se răsplatească preţul de abonament deja solvit. — Afară de aceea abonanţii diarelor noastre îşi pot procura cu preţul de jumătate toate scrierile apărute în ediţiunea ori proprietatea noastră.

— Numeri de probă se trimit gratis ori cui. —

Colectanţii primesc în semn de gratificaţiune tot al cincilea esemplariu în natură ori în bani.

A se adresa la: Cancelaria Negrutiu în Gherla — Szamos-ujvár — unde se mai află de vânzare:

Nu me uita. Versuri pentru ocaşiuni funebrale — urmate de iertăciuni, epitafia ş. a. Preţul 50 cr.

Poesii de V. R. Buticescu. Preţul redus (din 1 fl. 20 cr.) la 60 cr. Istoria pentru începutul Românilor în Dacia scrisă de Petru Maioru. Ediţiunea a treia întocmită prin societatea universitară „Petru Maioru“ din Budapesta. Numai câteva esemplare. Preţul 2 fl.

Poesii de T. V. Pacatianu. Preţul 1 fl., — ediţiune de lux 2 fl.

Calendarie pre anul 1884. Amicul poporului — cu 50 cr.

Noul Calendar de casă cu 30 cr. şi alte, mulţime de opuri.

[620] 1—5